

Брой 9

ноември, 2008 година

Издава
клуб „Журналистика“
при Общински детски
център за култура и
изкуство - Русе

Вестникът се разпространява безплатно

Посетете сайта на клуба
<http://ekip101.com>

Книжко, без теб как ще оцелея!

За мен книгата е като прекрасно, цветно хвърчило. Политам с него и се докосвам до фантастични светове. Книгата е най-голямото богатство - безценна е.

Убедена съм, че компютрите не могат да изместят книгите. Съгласете се, че е много по-добре да прочетеш една история. За мен няма по-голямо удоволствие от това да седна и разгърна книга. С трепет я разлиствам, защото отваряйки първата страница, знам, че ме очакват моите приятели - приказните герои.

Бях с Том Сойер, когато се изгуби в пещерата. Помня колко

уплашен беше. По-скоро отчаян и със сигурност мислеше, че няма надежда да се измъкне.

Когато Вълкът глътна Червената шапчица, бях с нея и мога да ви кажа, че там не беше никак приятно. Затова пък в момента, в който дойде Ловеца и разпори корема на чудовището, се почувствах страшно щастлива

ва да изляза навън.

Бях с Хари Потър и приятелите му, когато се бихме срещу злото. Заедно се бихме срещу гименторите и Волдемор. Бяхме много напрегнати и във всеки момент, когато ни угряха, искахме да се откажем, но не можехме, защото събгата ни беше поверила задачата да спасим света.

Книгите са като компас - без тях ще се изгубим. За мен те са незаменими...

Книжко моя, приятелко моя, ако те нямаше, не знам как щях да оцелея!

Теогора Георгиева,
Клуб „Слово“ при ОБДЦКИ

Параграф 102

Драги съученици,

Събрали сме се днес тук, за да почетем заедно паметта на „доброто“ старо време, когато можеше да се веселим на воля до късни доби. Особено в петък вечерите.

Наскоро правителството одобри промени в закона, според които вече няма да можем да се веселим без зоркия поглед на родител или друг възрастен да кръжи над нас. Ако сме на възраст до 14 години, възрастен ще ни придружава след 20 часа, а ако сме по-големи - след 22 часа. Законодателите напомнят, че не трябва да ни се продават алкохол и цигари и по този повод завишават двойно глобите. Това, разбира се, едва ли ще попречи на бармани да въртят „бизнес под масата“.

Промяната, отнасяща се до закрила на децата на публични места, осигурена от МВР и кметствата, май е с най-големи шансове за успех. Но, както е казал народът - времето ще покаже.

На 1 ноември - Деня на народните будители - Русе чества тържествено 170-годишнината на светското образование в града. Стотици ученици от русенски училища се включиха в празнично шествие по главната улица - от СОУ „Христо Ботев“ до площад „Свобода“, и поднесоха венци и цветя на Паметника на свободата. В Доходното здание се състоя празничен концерт-спектакъл с участието на младите изпълнители. Кметът Божидар Йотов връчи наградата „Русе 21 век“ на възпитаника на НУИ „Проф. Веселин Стоянов“ Мартин Иванов за забележителните му постижения в международни и национални музикални конкурси.

Различието, начин на употреба

В един топъл, слънчев ноемврийски ден реших да се разхожда из парка. Както се казва, ходих, ходих, после седнах на една пейка и започнах да гледам, по-скоро разлеждах, хората, които минават...

Напъръв поглед, това ми действа може да изглежда странно и притеснително, но всъщност е изключително приятно и разтоварващо занимание. Да, интересно е. Седши си там сам на пейката и те минават — хората, всеки от които има своя начин на живот, начин на мислене... Всички са толкова различни. Първо мина една висока дама с червено палто и високи кожени ботуши. Къде ли отива тя? Какво ли прави в свободното си време? Чувства ли се различна? Ами онзи господин там — с рокерското яке и прическа стил 80-те. Той дали знае колко уникално изглежда на общия фон?

Едва ли. Защото хората, колкото и да са и да се чувстват различни, изглеждат някак си еднакви. И както си стоях на пейката сред прекрасния парк, преобразен в жълто от есента,

разбрах какво всъщност еднообразие царя навсякъде. Започнах да проумявам, че в крайна сметка емоциите на хората са сведени до еготицистичния им минимум, обхващащ само тях и света, "въртящ" се около тях.

Индивидуалността е всичко, казват велики мислители. Тя е което имаме, тя е и висшата цел, към която се стремим

ИЗБОРЪТ НА ДАЛМИ

през целия си живот — понякога и неосъзнато. Всъщност ние я имаме индивидуалността — още от момента, в който се родим. Единствено трябва да съумеем да я запазим...

Но какво се наблюдава от векове?! Всеки иска да е като другите, за да може да е част от обществото. И така в старанието си да просъществува и да води нормален живот човек трябва да изостави своята индивидуалност, да стане... като другите. И веднъж заличил раз-

личията, той започва да осъзнава грешката, която е допуснал. Започва да съжалява, че вече не е уникален, че вече просто е един от многото.

В този "процес" може би роля има и страхът. Всички малки деца са толкова безгрижни и щастливи, живеят без ограничения и притеснения, не се страхуват да бъдат различни. Но след като откъснат няколко страници от календара, всички порастват, поглъща ги натовареното всекидневие, предразполагащо към еднообразие. Тези вече големи деца са "щастливци", тъй като народът не обича различните...

Малцина от хората съумяват да съхранят детското, различното в себе си. И въпреки заобикалящата ги еднородност да живеят нормално и спокойно. А признанието на един такъв човек е изключението, което го казва правилото.

И сега, чужа се аз, дали елегантната дама и рокерът са се запътили към едно и също място?

Вероника Атанасова

До 101 и обратно...

Италианските кучета ще пътуват гратис във влаковете

Италианските влакове се отварят за кучетата след многобройните протести на различни защитни асоциации. Единствено кучетата от т.нар. опасни раси няма да могат да се качват във влаковете, докато всички останали лаещи четириноги, независимо от големината им, ще бъдат добре дошли във влаковете от 1 декември, съобщи вестник "Република". Малките кучета ще пътуват безплатно, а средните и големите ще ползват 50% намаление в билетите.

Всяко куче ще трябва да пътува със собствен сертификат. В някои влакове се предвижда наличието дори на специални отделения за кучета във вагоните.

101 усмивки

Мъж води козел на изложба на кучета:

- Регистрирайте ни, ако обичате.

Журито:

- Но това е козел.

Мъжът:

- Брадата ли ви подлъга?! Това е порода ризеншнауцер.

- А розата?!

- Не се бъркайте в личния живот на моето куче!

Изкуството на дипломацията се състои в това, да успееш убедително да повтаряш "сладко кученце", докато намериш камък, с който да го замериш.

Какво си мисли кучето:

"Какво ли не правят за мен хората! Мият ме, хранят ме, гаят ме... Сигурно са богове!"

Какво си мисли котката:

"Какво ли не правят за мен хората! Мият ме, хранят ме, гаят ме... Сигурно съм бог!"

Накъде се развива Интернет: към глобална свобода или към глобален контрол?

Обикновеният потребител на Интернет вероятно би заявил, че Мрежата е свобода. За човек, който е по-запознат с материята, а и като мрежов администратор, мога да заявя, че Интернет никога не е бил пример за свобода.

Всяко действие в Интернет, но и като цяло при компютърната техника, може да бъде проследено. Няма действие, което да не оставя следи. Няма анонимност в Интернет, защото за да има някъде достъп до глобалната мрежа, се изисква някакво име. Подобно на реалния живот, следите в Интернет могат да се прикрият (присъщо на хакерите и вирусите), но не могат напълно да се заличат. Следователно Интернет е надзор. Интересното при този надзор е, че за обикновените хора той е незабеле-

жим. Като всичко създадено от човек, надзорът също има две страни — положителна и отрицателна. Отрицателната се използва от хора със страни или непонятни за околните убеждения или за престъпни цели. По такъв начин се крадат самоличности и се обират банки. (Старият метод с пистолетите, юруш към касата вече е демоте). Положителната страна се използва от организациите за борба с кибер престъпността. Така се откриват кражбите и престъпленията в мрежата. Всъщност темата за виртуалната реална престъпност е изключително интересна, но няма да се спирам на нея сега. За обикновения потребител надзорът е сигурност, макар и не всички да го осъзнават. Надзорът обаче изисква определени правила. В момента, в световен мащаб, сме свидетели на създаването именно на тези правила. Агенциите за сигурност вне-соха проект в ЕС, който ще им разрешава преднамерено и специално да следят компютрите на милиарди хора. Това е изключителна намеса в личния живот на гражданите, а и противоречи на международни спогодби и държавни конституции. Затова доскоро съществуваше онлайн подпи-

ска против това предложение. Резултатът вече е ясен — агенциите за сигурност на редица страни (в това число и България) получиха правото да следят, записват и съхраняват всичко ставащо в Мрежата — имейли, чат и видео разговори, свалени файлове и т.н.

Така или иначе самото предложение на агенциите за сигурност е доказателство за глобалния надзор в Интернет. Най-важният въпрос обаче е дали толкова много информация за толкова много хора може да бъде поверена на слушателите от агенциите? Всички сме гледали филми, в които един обиден на държавата програмист "разказва играта" на умниците от ФБР или Интерпол. Доколко гражданите по света са готови да покажат тайните си? Доколко всички ние сме готови да знаем, че още някой чете личните ни имейли и преглежда снимките ни? Надзорът съществува.

Наистина е интересно какво всъщност ще стане чрез този надзор. Бих посъветвал всички "будни" да се облегат назад, да погледнат в екрана пред себе си и гледат какво ще се случи. Какво ще се случи, когато един човек знае тайните на много други.

Георги Иванов

За родолюбieto и унищожаваната природа

Любовта към родината. Едно чувство, изчезващо с всеки изминал ден.

Защо ли е така? Всеки мисли за себе си и за материалното си състояние. „Как да обичам нещо абстрактно, нещо неухотворено?“, си мислят хората. А „неухотворена“ ли трябва да се нарича страната, която им е дала толкова много? Те трябва да са щастливи, че изобщо са се родили, още повече на такова хубаво място. Родината се е грижила за тях, като им е давала всичко необходимо. Ами ако се се бяха родили в някоя пустиня, или пък в океан без близка суша? Тогава щяха само да мечтаят за дори малко по-различна реалност, нали. Всъщност, не е ли още по-зле за онези, които „обичат“ родината си ей-така - по задължение? Те обикновено нямат индивидуалност, изпълняват всички заповеди, които им биват наложени. Те са като парче глина, което може да бъде моделирано по всякакъв начин, без много усилия.

В днешно време, когато всич-

ко принадлежи на усъвършенстване, природата бива постепенно унищожавана. Е, предприемат се някакви мерки – например, с рециклирането на отпадъците, но те поне в България са незначителни. Та кой го интересува природата? Нали по-важно е той да е сит и да е на топло, пък другото само ще се оправи! Нефътът, въглищата и природният газ не се самовъзвръщат. Но хората продължават да използват леки коли прекалено често. Както се казва, по-добре е седнал зад волана въпреки отрицателното разстояние, което трябва да бъде изминато, отколкото двигателна активност и съпричастност с желанията на природата. Големият град се разраства, а заедно с това загива и естествено красивото, зеленото, живото. Всичко се превръща в бетон, сивота и тук-там някой храст.

За да бъде животът по-хубав, нека се благодарим на родината, като я дарим с обич и опазим нейната природна красота.

Марина Иванова

Човекът - 101 години по-късно

Глух, ням и наистина грозен

Ако си мислите, че предците на съвременния човек са били грозни, то бъдещето съвсем не крие по-красиви перспективи. Според френски учени мутациите, които ще споделят хомо сапиенс са направо стресиращи.

Прогнозите сочат, че хората ще са по-глухи, по-плешиви и по-мургави, носовете, очите и зъбите ще се смалят, а кожата ще потъмнее. Едни от първите прояви на еволюцията ще е резултат от високата раждаемост при азиатци и африканци и демографският срив при европейците. Идната раса - човекът ще стане с по-тъмна кожа и с дръпнати очи, пише „Московская правда“. Тъй като той отдавна вече не ловува, за да се прехранва (изключваме спорта), сетивата закъсняват, а с това и формата им. Учените са установили, че 72% от гените за обоняние вече са мутирали. С времето носът ще е миниатюрен израстък на лицето. Зъбите също ще се смалят и дори ще изчезнат, защото мощните челюсти отдавна не са нужни в епохата на консервантите и захарта. Това

обаче далеч не значи, че и усатата ще стане по-малка, на против, тя ще стане жабешка.

Антропологичният футуристичен сценарий вещае намаляване на мускулната маса и косата, но нарастване на леворъките хора.

Според учени от университета в Лос Анжелис пък заради вредните вещества в атмосферата очите ни ще стават все по-малки, с втори клепачи. Белите дробове и гърдите ще се увеличат, а кожата ще е груба, за да пазят от изгаряния. Шумовото замърсяване на средата ще доведе до образуване на гънки на ушите, подобни на кучешките (които да се вдигат и спускат). Човешката глава ще се уголеми, а телепатията ще стане всекидневие. Езикът изобщо няма да има речеви функции.

Разбира се, това са само прогнози...

Повечето хора са като „абониращи“ всяка есен и зима за настинката и грипа. Ако сте от тях, вероятно си имате и традиционни методи за лекуване, от които се възползвате веднага след като усетите първите симптоми на болестта.

Преди да се запътите към аптеката за химичните препарати, с които сте свикнали да се лекувате, бързае да ви припомним известните и естествените методи, които успешно спират развитието на болестта още когато усетите първите симптоми.

Приемайте витамини!

Пийте повече течности, особено чай.

Не излизайте много навън и стойте на топло.

Почивайте си и се насипвайте добре!

Яжте разнообразна, питателна храна!

Чуждите езици са отворен прозорец

Като се роди, детето не може да говори и затова не контактува с никого. След броени месеци то започва да разбира майчиния език. Него човек научава най-напред. После, като ученик, всеки може да учи какъвто език иска.

Има такива, които лесно възприемат чуждите езици, но има и такива, на които те не се отдават. Въпреки всичко, макар и с повече труд те трябва да се учат. Защото чуждите езици са като прозорец, през който виждаш и чуваш всичко.

Влизането ни в ЕС и бързото развитие на бизнеса и чуждите инвестиции просто изискват изучаването на чужди езици. Колкото повече се знаят, толкова по-добре. Всеки чужд език е ключ за някоя врата.

Истината е, че в нашата страна все повече се налагат чуждите езици. Звучат в музиката, бизнеса, туризма, телевизията, земеделието... Българите сме талантлив и схватлив народ. Още от стари времена е имало хора, които ходели да учат в чужбина, говорели са свободно чужди езици, превеждали са. Днес чужди езици се изучават в специализирани гимназии - задълбочено и прагматично. В Русе си имаме няколко и младите хора ги предпочитат.

Велизар Ангелов

Заедно в многообразието на Европа*

Темата за межкултурните отношения винаги е била актуална. С присъединяването на България към голямото семейство на Европейския съюз нашата страна внася в него уникална за Балканите и Европа култура. Жажката за сприятеливане и научаване повече за обичаите и езиците на другите народи винаги я е имало. Обединяването на държавите в единен, братски съюз прави общуването в неговите рамки много по-лесно.

Лично аз, като дете от смесен брак, съм възпитавана в толерантност към другите култури и обичаите на народите. Преди няколко месеца бях поканена в един международен проект за межкултурно сътрудничество по програма „Коменски“. В проекта участваха четири училища - от Северна Ирландия, Германия, Естония и България /АГ „Гео Милев“/. Ние, участниците работим по темата „Миг-

рация“ и нейното влияние върху учениците, родени и израснали в отделните страни-партньорки по проекта, както и върху учениците-емигранти в тези страни. Възможностите, които ни предоставя програмата, са неограничени, а единственото условие е участниците да са със смесен произход (наполовина българи), т.е. като мен - майка ми е българка, но аз съм родена в Сърбия, откъдето е и моят баща.

Основната цел на проекта е да се научим да съжителстваме заедно, да се отнасяме с уважение, разбиране и толерантност към „другостта“. А също и да се изгражда, формира усещане у учениците за многообразието от културни практики, които съществуват в съвременното общество.

Особено се вълнувах да се запозная с моите връстници - „братя и сестри по съдба“ от

другите държави. С удоволствие изпълнявах поставените ми задачи. С нетърпение очаквах следващите, докато най-сетне стигна до целта - конференцията в Германия, която се проведе в края на септември, където можях да вникна в същността, да осъзная и да усетя удовлетворението, че съм се справила с дейностите по проекта.

През тези шест дни създадох нови приятелства, научих повече за обичаите и начина на живот на другите и успях да им предам поне зрящо знание за нашата красива страна, да им разкажа за опита си като принадлежаща на повече от един етнос - именно това е и същността на межкултурния диалог.

Ана Ненага Стоицев

*2008 година е обявена от Европейския съюз за Европейска година на межкултурния диалог под мотото „Заедно в многообразието!“

ЕДНА СТРАНИЦА ЗА ИЗЯВИТЕ НА МЛАДИТЕ ТВОРЦИ ОТ ОБЩИНСКИ ДЕТСКИ ЦЕНТЪР ЗА КУЛТУРА И ИЗКУСТВО-РУСЕ

Сборник представя младото слово

Излезе от печат сборникът „Пулсът на думите“, в който са събрани творбите на ученици, наградени във Втория национален ученически конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“ — Русе 2008. Изданието е осъществено по проект, финансиран от отдел „Култура“ при Община Русе, със съдействието на издателска къща „Парнас“.

Както е известно, конкурсът премина при много голям интерес и в него взеха участие 316 млади автори от цялата страна с 434 творби и 21 колективи/екипи на вестници, тв и радиопредавания. Жури с председател доцент г-р Руси Русев оцени постъпилите творби и на 10-11 май Русе бе столица на изявите на младото българско слово.

Сборникът е илюстриран с факсимилета на вестници, цветни снимки с моменти от уъркшопа с участници в конкурса, церемонията по награждаването на победителите в отделните категории на конкурса и тържествен концерта.

Безвременно...

Кристина Никова

Като слънчев лъч
пропука ледовете ми.
Но след миг със сняг
смазри усмивката ми.
Като морски дъх
събуди сетивата ми.
Като златен лист
закри очите ми.
И потънах във мъглата
есенна,
с цветовете пролетни
белязана.

Ако в ласките ти
срещах дъждовете,
щях да ги попивам.
Жадно.

Да отмият и солта от
драмата,
да премахнат сладостта
ни временна.
Да останем само ние
двамата...

Ти
и аз,
и времето –
безвременно.

Стихотворението е отличено
с голямата награда на конкурса
„Стоян Михайловски“ – Русе 2008

101 анологисмента

На 21 декември 2008 г. в Доходното здание от 11.00 часа ще се състои Коледен концерт-матине. В него ще участват детско-девическият хор „Дунавски вълни“ с диригент Весела Тодорова и детският хор „Добри Христов“ при ОДК-Варна с диригент Ирена Коларова-Таушанова. Програмата включва произведения от Георги Димитров, Добри Христов, Александър Кандов, Марк Фишър, Вивалди, Перголези, както и много традиционни коледни песни от цял свят. Концертът е в рамките на Коледния фестивал, организиран всяка година от Община Русе и отдел „Култура“.

Дейвид и Дара печелят турнири

През ноември състезателите на клуба по спортни танци „Фламинго'98“ с треньор Цветомир Панчев на два пъти напомниха за себе си в цяла България. На открития турнир по спортни танци и Купа България в София в клас 15Д Дейвид Данев и Дара Цветанова отново надделяха над конкуренцията и заеха първо място. В клас 18Д Ясен Попов и Адриана Маринова се класираха четвърти. Дейвид Цветков и Йоана Иванова са седми в клас 15С. Другата двойка

в този клас Яцек Янков и Миглена Спасова заеха трето място, а за Купа България Яцек и Миглена се класираха на 11-то място в латиноамериканските танци и на 8-мо – в стандартните танци.

На открития турнир по спортни танци във Враца участието на русенските състезатели на „Фламинго'98“ също бе силно. В клас 15Д Дейвид Данев и Дара Цветкова отново заеха първото място. Ясен Попов и Адриана Маринова се класираха шести в клас 18Д.

Таланти рисуват красивите български носии

Рисунката на Ива Великова

В навечерието на Ден на народните будители - 1 ноември Общинският детски център за култура и изкуство и Съюз „Духовно възраждане“ – България откриха в Европейския информационен център в Русе изложба от националния конкурс за детска рисунка „Носията“ под мотото „Туй що е българско, все е наше“. Организатори са съюзът и Етнографският музей в Пловдив.

В конкурса са участвали деца от София, Пловдив, Стара Загора, Козлодуй, Никопол, Търговище, Добрич и Русе – на възраст от 7 до 15 години, разделени в три групи. Рисунката на русенката Ива Великова на 11 години от Школата по изобразителни изкуства с ръководител Адриан Хрисанов по-

каза красотата на традиционните носии от нашия регион.

Отличени са общо 21 творби, като идеята е след гостуването й в Пловдив и Русе изложбата да продължи обиколката си из цяла България, а при възможност да излезе извън пределите на страната. За да бъде оценен по достойнство талантът на малките художници в пресъздаването на красивите български носии от всички етнографски области на България.

Пламена Чурова от школата за народно пеене с вокален педагог Светлана Недкова поздравя всички гости при откриването на изложбата с хубава народна песен. Присъстващите деца получиха плакати със снимки от изложбата.

101 приказки

Клуб „Приятели на книгата“ с ръководител Ваня Спасова обхваща 72 деца от начална училищна възраст от различни русенски училища. Любимо тяхно занимание е да четат приказки от български и чужди автори, да драматизират любими произведения. С интерес се запознават с живота и творчеството на видни детски писатели. Сентусиазъм участват в различни литературни конкурси.

В навечерието на 1 ноември в клуба бе обявен конкурс за литературно творчество на тема „Ден на народните будители“, в който участваха третокласници от ОУ „Иван Вазов“ и ОУ „Отец Паисий“. Децата рецитираха много стихове на тази тема, включително и лично творчество – „Будители“ на Даяна Пенева, „Паисий“ на Полина Кирилова, „България“ на Никола Маринов, „Към родината“ на Белла Веселинова, „Будители народни“ на Никол Иванова.

101 Възможности

* Школата за народно пеене с вокален педагог Светлана Недкова набира момичета и момчета от 5 до 20-годишна възраст. Обучението е индивидуално, два пъти седмично, съобразено със свободното време на децата.

* Набират се момичета и момчета за школите за народни инструменти (тамбура и гайда) над 7 години. Обучението с ръководителите Светлана Недкова, Иван Минчев и Евтим Русков е индивидуално, два пъти седмично, съобразено със свободното време на децата.

* Битовият хор при ДЮФА „Зорница“ с вокален педагог Светлана Недкова също набира момичета от 7 до 20 години. Репетициите са в четвъртък от 19 часа и в неделя от 17 часа в бившето лятно кино „Аврора“. Записването може да стане и на място.

Записването за трите школи може да стане и на тел. 87 01 63; 84 57 34 и e-mail: obdcki@abv.bg.

Информация,
записвания и справки:

Общински детски център за култура и изкуство - Русе, ж.к. „Здравец“, ул. „Околчица“ 9 /до бл.83/
телефони: 082/845 734 и 845 471; e-mail - obdcki@abv.bg